

de stijgende wegen, jonge en oude, mannen en vrouwen. „Aangrijpend was het de oude vrouwen te zien, van wie sommige wel zeventig jaar waren, de pelgrimsstaf in de hand. Op de borst dragen zij in het algemeen een geel stuk doek, waarop: „Eerbiedig schrijd ik voort over de heilige berg om mijn wierookoffer te brengen“. De lippen bewogen zich in een voortdurend gemompel. Het was het bekende, korte, allesomvattende gebed en huldebewijs, dat werd gepreveld: Nan-Mo-Omitofo (Ik geef mij eerbiedig aan U over, Amitabha).“

Een der voornaamste kloosters is het Chiu-Lou-Tung-klooster, waar Reichelt hartelijk ontvangen werd door de vriendelijke en verlichte staf van monniken en door vele aantrekkelijke leken boeddhisten. Met hen allen kon deze christen-zending belangrijke gesprekken voeren en ieder afzonderlijk gaf hij een geschrift. Waar hij meende, dat diepere geestelijke belangstelling was, schonk hij ook een Nieuw Testament of delen van de Bijbel.

In het Hong-Chueng-klooster werd hij uitgenodigd om een lezing te houden over het onderwerp: De godsdienst, bezien van het standpunt van het christendom uit.

Toen de oude Hai-Liang, de ex-abt van het Chiu-Lou-Tung-klooster dit hoorde, nodigde hij hem ook uit. Het was tegen de avond. Op de tempelplaats, midden vóór de hoofdtempel, is van grote steenblokken een machtige balustrade gemaakt. Daar werd een tafel neergezet en een grote stoel. Om aan het geheel meer luister bij te zetten had Hai-Liang zijn kostbare siertapijt met gouddraad geborduurd en met de brullende leeuw als decoratiemonster over de stoel laten leggen. Dit tapijt wordt alleen bij hoge gelegenheden gebruikt, wanneer de abt in de leeuwenhal op zijn rechterstoel zit. De leeuw symboliseert in het boeddhisme steeds de wijsheid en daar denkt men dus niet hetzelfde als wij, wanneer er sprake is van een brullende leeuw.

Het was dus voor deze gelegenheid een fijngevoelde bevestiging van eerbied voor de aan dezen vreemdeling geopenbaarde wijsheid.

Op de banken op de tempelplaats zaten de monniken, de lekenboeddhisten, onze dragers en ons buitenlands reisgezelschap. Vooraan stond de oude abt Hai-Liang, met stralend gezicht. Hij had een bel in de hand en belde maar voort. Allen moesten komen. En boven op de ballustrade zat Reichelt in zijn eenvoudige zwarte toga met het lotuskruis op de borst.

Op die stille zomeravond, in het meest schilderachtige klooster op de berg Omi, het religieuze en het organisatorische hart van het chinese boeddhisme, werd het woord der verzoening door Christus gebracht.

Ook de andere kloosters en tempels werden bezocht en in vele trof hij vrienden en bekenden aan, mannen, die reeds eens of meermalen in het Christelijk Instituut hadden gelogeed. Er werd veel gesproken en men mag geloven, dat velen tot een dieper inzicht kwamen in het geheimenis van een leven met Christus verborgen in God.

Na zorgvuldige voorbereiding van het experiment, heeft een telegram, dat uit Brussel werd verzonden, in één minuut en veertig seconden tweemaal de reis om de wereld gemaakt.

In Amerika is men op het denkbeeld gekomen op gevaarlijke punten van de weg de bomen te bestrijken met een lichtuitstralende verfstof.

De Parijse gemeenteraad heeft besloten te Parijs een grote fontein van zilver en kristal te bouwen ter herinnering aan wijlen Koningin Astrid.

In het gebied van den Boven-Solinos in Brazilië heeft men een slang ontdekt van 26 m. lang.

Het totaal aantal der dagelijks in alle staten van Noord-Amerika verschijnende ochtend- en avondbladen bedraagt meer dan 40 miljoen. Ontspanningslectuur en maandbladen hebben een oplage van 120 miljoen of een tijdschrift per hoofd. Er bestaan 60 courantenconcerns die meer dan 300 van de 1949 couranten uitgeven. De grootste oplage heeft de New York Daily News met 1.25 miljoen exemplaren. Daarna komt de Chicago Tribune.

Een Amerikaanse geneesheer schijnt een serum te hebben uitgevonden, dat in geval van longontsteking bij kinderen een zeer krachtige genezende uitwerking heeft.

Een Hongaarse uitvinder heeft een radio-apparaat vervaardigd, waarbij het menselijk lichaam als antenne dienst doet en dat alleen functionneert, wanneer de metalen delen door de hand worden aangeraakt.

after.dinner

Er zijn kleine kinderen, die lucifers verzamelen. Dozen vol afgebrande lucifers worden keurig netjes in lege oude doosjes geborgen en weggezet. Wat het jong er aan heeft? Ja, dat weet ik niet en niemand zal het wel weten. Maar het feit is er.

Weer een ander verzamelt Verkadesplaatjes. Dan zijn ze meestal een tikje ouder. Allerlei andere fabrikanten geven bons en prentjes, maar Verkade voert nog altijd de boventoon. De grote reeks van Jac. P. Thijsse is er beroemd om geworden, zelfs in vakkringen. Voor een volle Verkadesalbum kun je dan ook altijd nog wel een paar gulden krijgen.

Een tijd geleden stond er een plaatje in de krant van een jongen, die minister Colijn om zijn handtekening vroeg (die jongen komt intussen vast wel terecht in zijn leven), toen deze ergens een bezoek bracht. Handtekeningen, of ze nu van ministers of filmsterren zijn, zijn wel heel geliefd. Het zijn lang niet alleen kinderen, die die dingen opsparen. „De Lach” en zijn trawanten hebben er altijd een geweldige aardigheid in om filmsterren in actie af te beelden. Deze actie bestaat dan uit het tekenen van honderden foto’s.

Wanneer u het geloven wilt, besteden die meisjes daar uren en uren per dag aan. Ze gebruiken dan wel van die pennen, die wij vroeger gebruikten als één of andere schoolmeester de aardigheid had je 2000 keer een bepaalde zin uit te laten schrijven. Om „paedagogische” redenen natuurlijk, of een soort verzamelwoede?? We hadden dan van die houtjes, waar 5 pennen in gezet konden worden, en als je je eerst een half uurtje oefende, was je voor je hele verdere schoolloopbaan gereed. Je maakte van 2000 dan direct al 400. En als dan,

zoals dat in een fatsoenlijke klas gebeurt, alle kameraadjes helpen, dan schrijf je 5 minuten en des meesters verzameling is weer verrijkt.

Op die manier zie je dan die filmsterren ook aan de gang. Ik heb kamers gezien (vooral van meisjes), die van boven tot onder behangen waren met allerlei helden van het witte doek. Die met een heuse handtekening waren op de ereplaats geprikt.

Dan heb je de postzegelliefhebbers. Daar is zelfs nog geld mee te verdienen ook. Alleen werkt ook hier de crisis mee, of liever: tegen. Want het gaat tegenwoordig niet zo erg vlot meer. Maar goed, heb je een paar duizend zegels, dan kun je er altijd nog wel wat voor krijgen. Doch daar zit de reden van de verzamellust niet in. De reden van het verzamelen is niet na te gaan. Die is meestal onbegrijpelijk (een of andere knappe psycholoog zal er natuurlijk wel een theorieje voor opstellen). Alle centen, die je als kleine jongen krijgt, gaan weg voor postzegels. Je begint met een succes-pakket van 1000 zegels voor 35 cts. (niet in de Hema). Dan is er vast een aanloopje. De mooie zegels komen dan later wel. Die mooie zegels moeten toch in een zekere omlijsting zitten, waarin ze uitkomen. Dat zijn de goedkope. Het nieuwste op dit gebied zijn de sigarenbandjes. Of liever gezegd, die zijn niet zo nieuw, want toen ik zelf op school was, spaarden we die ook al op. Maar er is nu na de baisse in de sigarenbandjes een grote hausse gekomen.

Mag ik uw sigarenbandje?

Ik ben zo blij als u 't mij geeft,

Al ben ik een bijdehandje,

Vraag ik het u heel beleefd.

Dat prachtige lied heeft ieder al wel voor de radio horen zingen.

En wie het daar niet gehoord heeft, die heeft het kinderstemmetje zelf al wel gehoord:

„Meneer, hebbu segarebandjes?” Een dag of wat geleden was het een rage bij de school, waar ik nog al eens langs fiets 's morgens. Toen ik in de gaten had, dat die jongens zoveel prijs op bandjes stelden, bewaarde ik ze. 's Morgens had ik er dan altijd een paar in de zak.

„Sigarenbandjes, meneer?”

Dan gaf je ze. Verrukte gezichten. Een had met Sinterklaas een hele album ervoor gekregen. Een schitterende verzameling liet hij me zien. Van die mooie grote uit de tijd van vóór de oorlog.

„Dat is de Koning, meneer!”

Maar op mijn vraag welke koning het was, kon het joggie niets anders zeggen dan:

„Nou, de Koning natuurlijk.”

Verder de honderden merken van tegenwoordig: Karel de zoveelste, Horma's, Duc George, Ritmeesters, Dampertjes, en heel bescheiden in een hoekje (hij had de smaak van sigaren in ieder geval nog niet te pakken) zat weggeduwd het smalle blauwe bandje van Staalkoning: Bescheidenheit ist eine Zier.

Op een avond liep ik te wandelen. Plotseling twee jongens, of ik „bandjes” had. Nou, ik had er één en ik ging mijn jas open maken om het op te zoeken.

„Nee, meneer, mag ik het, hij heeft er vanavond al ééntje gehad,” zegt opeens het jongetje, dat het niet gevraagd had.

„Nou, dan had jij het zelf moeten vragen; je kameraadje is het eerst erbij geweest.”

Gelukkig had ik er zelfs meer dan één, zodat ieder er ééntje kon krijgen.... „al ben ik een bijdehandje, vraag ik het u heel geleefd....” bijdehand kwam ook hter weer terecht.

